

Vanessa Beeley

Igrzyska głodu – Wielka Brytania przez całą historię głodziła świat

Artykuł redakcyjny, który napisałem do kwartalnika UK Column.

[Vanessa Beeley](#) 20 października 2026 r.

[Mona Relief 01.04.2016:](#) *Bani Quis, Hajjah, Jemen Północny na granicy z Arabią Saudyjską.*

W 2022 roku ówczesna premier Wielkiej Brytanii Liz Truss oskarżyła Rosję o „trzymanie świata w okowach w sprawie żywności”. Powiedziała: „Putin wykorzystuje głód i brak żywności wśród najbiedniejszych ludzi na świecie jako broń. Musi znieść blokadę na ukraińskie zboże”.

Podczas wojny o zmianę reżimu, toczonej w Syrii przed 2011 r. pod przewodnictwem Wielkiej Brytanii i USA, oskarżenia syryjskiego rządu i sił sprzymierzonych o głodzenie były nieustannie powtarzane w mediach powiązanych z MI6.

Kiedy te pełne oburzenia słowa są wykorzystywane do kryminalizacji przeciwnika lub przeszkody w zagarnianiu zasobów, nie powinniśmy nigdy zapominać o historii „Globalnej Wielkiej Brytanii”, która doprowadzała świat do posłuszeństwa poprzez głód.

Podczas I wojny światowej, w latach 1917-1919, podczas aneksji i okupacji Iranu, ponad 8 milionów Irańczyków zmarło pod okupacją brytyjską. Wojska okupacyjne konfiskowały zboże i bydło, aby wyżywić własne siły. To poważnie zakłóciło lokalną dystrybucję żywności i doprowadziło do gwałtownego wzrostu cen. Do klęski głodu przyczyniły się tyfus, cholera i „pandemia grypy” z 1918 roku, która dotknęła i tak już zdziesiątkowaną ludność Iranu.

W latach 1942-1943 Brytyjczycy, ramię w ramię z Sowietami, ponownie okupowali Iran. „Alianci” przejęli kontrolę nad Koleją Transirańską i siłą zarekwirowali połowę irańskich ciężarówek, będących własnością publiczną i prywatną. Miało to na celu zapewnienie swobodnego transportu ropy naftowej i innych dostaw do Związku Radzieckiego w czasie II wojny światowej. W rezultacie alianci przejęli kontrolę nad 75% irańskich zasobów żywności. Nastąpił kolejny głód, a naród irański ponownie odczuł wyniszczające konsekwencje brytyjskiej polityki zagranicznej.

Historia globalnej brytyjskiej operacji „Głód”

Wierchołek góry lodowej: przykłady haniebnej historii Global Britain...

Irlandia : „Głód” w latach 1845–1852 został wywołany przez Brytyjczyków. Ponad milion Irlandczyków zmarło z głodu, a 1,5 miliona zostało poddanych czystkom etnicznym. Wielu z nich pozostawiono na „statkach-trumnach”, gdzie pasażerowie byli wpychani do ciemnych, pozbawionych wentylacji ładowni statków nienadających się do żeglugi morskiej w Ameryce Północnej. Szacuje się, że jedna trzecia pasażerów zmarła, a ich ciała wyrzucano za burtę bez ceremonii i bez uprzedzenia.

Na stronie internetowej „Crimes of Britain” czytamy: „W roku 1847, najgorszym roku tak zwanego głodu, z Irlandii wypłynęło prawie 4 000 statków z żywnością do portów w Bristolu, Glasgow, Liverpoolu i Londynie, aby nakarmić Anglików. Jeśli weźmiemy pod uwagę samą masło, to z Irlandii wywieziono pod groźbą broni ponad 800 000 galonów”.

Indie : Pod rządami brytyjskimi masowy głód był elementem polityki kontroli populacji. Ryż był kradziony z ust dotkniętej głodem rdzennej ludności, aby wyżywić brytyjski kompleks imperialistyczny, który wysysał z kraju wszystkie zasoby. Poniższe statystyki zostały opracowane przez Crimes of Britain.

1. Wielki głód w Bengalu (1769-1770), ponad 10 milionów ofiar śmiertelnych
2. W latach 1782–1783 w Madras City/okolicach oraz w Chalisa (1783–1784) liczba ofiar śmiertelnych przekroczyła 11 milionów
3. Doji Bara Głód (1791-1792), ponad 11 milionów zgonów
4. Głód w Agrze (1837-1838) – blisko 1 milion ofiar śmiertelnych
5. Głód w Górnym Doabie (1860-1861), 2 miliony ofiar śmiertelnych
6. Głód w Orisie (Odisha) (1866), ponad 1 milion ofiar śmiertelnych
7. Głód w Radżputanie (1868-1870), ponad 1,5 miliona ofiar śmiertelnych
8. Wielki głód w Biharze (1873–1874) — uznano, że działania pomocowe w związku z tym głodem są „nadmierne”, postanowiono więc, że dalsza pomoc będzie „oszczędna”.
9. Wielki Głód (1876-1878), ponad 5,5 miliona ofiar śmiertelnych
10. Ganjam/Orissa/Bihar (1888-1889), setki tysięcy zgonów
11. Wielki głód w Indiach (1896-1897), miliony ofiar śmiertelnych
12. Wielki głód w Indiach (1899-1900), ponad milion ofiar śmiertelnych
13. Głód w Bombaju (1905-1906), setki tysięcy ofiar śmiertelnych

14. Wielki głód w Bengalu (1943-1944) pochłonął ponad 4 miliony ofiar.

Aby jeszcze bardziej spotęgować okrucieństwo i cierpienie, brytyjscy imperialistyczni zmuszali głodujących Hindusów do pokonywania pieszo ponad 10 mil do punktów dystrybucji żywności, gdzie wydawano skromne racje. Była to forma zbiorowej kary i upokorzenia. Sytuacja ta powtarza się dziś w Strefie Gazy, gdzie masowy głód stanowi trwające, powolne ludobójstwo. Mieszkańcy Gazy zmuszeni są do pokonywania mil pieszo do najbliższych punktów „pomocy humanitarnej”, gdzie są ostrzeliwani przez snajperów, bombardowani lub niszczeni przez okupacyjne siły syjonistyczne. Okrucieństwo polegające na zmuszaniu już i tak zranionej, traumatycznej i głodującej ludności do stania w kolejkach po jałmużnę od swoich morderców nie różni się niczym od tego, co Brytyjczycy robili przez całą swoją kolonialną historię.

Malaje : W latach 1948-1960 Brytyjczycy karali Malajczyków, którzy sprzeciwiali się grabieży ich zasobów ropy naftowej. Wprowadzono program „odmowy żywności” o nazwie Operacja Głód. Obejmował on opryskiwanie upraw żywności śmiertelnościami środkiem Agent Orange.

Biafra : Brytyjczycy sponsorowali i uzbrajali nigeryjskich najemników podczas wojny w Biafrze w latach 1967–1970, aby chronić brytyjską „suwerenność” nad zasobami ropy naftowej. Na Białą nałożono blokadę, a obrazy dzieci z brzuchami wzdętymi przez głód stały się wszechobecne. Jak relacjonowała jedna z ofiar, będąc dorosłą: „Widziałam głód. Widziałam tysiące ludzi i ciał porzucanych wszędzie i cuchnących, podczas gdy sępy żerowały każdego dnia. Widziałam zniszczone domy; widziałam rodziny rozproszone tak, że do końca świata nigdy nie będą mogły się zebrać”.

Jemen 2015–2026 : Brytyjczycy są częścią sojuszu blokującego, który głodzi całą ludność Jemenu za odwagę wyobrażenia sobie przyszłości bez widma kolonializmu.

[Podczas 31. sesji Rady Praw Człowieka ONZ](#) w Genewie w marcu 2016 r. Mohammed al Wazir, jemeńsko-amerykański prawnik i dyrektor [Arabian Rights Watch Association](#), zeznał, że:

„Rezolucja Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2216 dotyczy embarga na broń dla 5 osób, a jednocześnie jest wykorzystywana jako pretekst do uzasadnienia blokady 27 milionów Jemeńczyków. Według Przeglądu Potrzeb Humanitarnych z 2016 roku, opublikowanego w listopadzie 2015 roku, 21,2 miliona osób, stanowiących 82% populacji, potrzebuje obecnie jakiejś formy pomocy humanitarnej. Szacuje się, że obecnie prawie 2,1 miliona osób jest niedożywionych, w tym ponad 1,3 miliona dzieci cierpi na ciężkie, ostre niedożywienie”.

Lista okrutnych zbrodni przeciwko ludzkości i globalna Brytania, która zmusza świat do okupu za żywność lub wykorzystuje głód jako broń, by ujarzmić pozbawione praw i bezbronne narody tego świata, nie zostaną spisane na straty. Nie zostaną zapomniane. Jemen, Syria, Irak, a teraz Iran – wpływ tego dziedzictwa barbarzyństwa na tym się nie skończy. Zamknięcie Cieśniny Ormuz oznacza, że niezbędne składniki nawozów – mocznik, amoniak, fosforany, siarka – są siłą usuwane z łańcuchów dostaw produktów rolnych.

Społeczeństwa Zachodu zaczną odczuwać niedobory żywności i gwałtownie rosnące ceny. Będą doświadczać braku bezpieczeństwa żywnościowego, tak jak ich reżimy kolonialne narzucały go Globalnemu Południu przez ponad wiek. Według Światowego Programu Żywnościowego ONZ, „łączna liczba ludzi na świecie zmagających się z dotkliwym

poziomem głodu [dodatkowe 45 milionów] może osiągnąć rekordową liczbę”. Czy ufamy naszemu reżimowi, Globalnej Wielkiej Brytanii, że złagodzi tragiczne konsekwencje własnej przestępczej i drapieżnej polityki zagranicznej?

Hipokryzja kolejnych brytyjskich reżimów, które oskarżają suwerenne narody i państwa o „głód” i próbują przetrwać falę destabilizacji, depopulacji i kradzieży zasobów ze strony oskarżycieli, nigdy nie powinna zyskać na popularności. Zanim zaczniemy oskarżać poza granicami kraju, musimy najpierw ponieść odpowiedzialność za zbrodnie z naszej własnej, destrukcyjnej, imperialistycznej historii.

Nie wystarczy już powiedzieć „nie w naszym imieniu” — zbyt długo żyliśmy w cieniu abrogacji.